UNGDOMARS PERSPEKTIV PÅ OMSTÄLLNINGEN INOM SOCIALTJÄNSTEN

Inledning till Maskrosbarns seminarium på socialchefsdagarna 2025.

Tilda

Året är 2027 och jag kommer i kontakt med socialtjänsten.. Tidigt upptäcker de vuxna i skolan att allting inte står rätt till. Min lärare, hon ser bakom mina presentationer, mitt leende och min tystnad. Hon kollar inte bort, hon väljer att lyssna, fråga och faktiskt agera, tillsammans med mig. Tillsammans med mig gör vi en orosanmälan.

Socialtjänsten ringer mig först och jag får veta vad som ska sägas till mina föräldrar och när kontakten kommer ske. De ser verkligen till så ingenting händer bakom min rygg.

När vi ska till socialtjänsten får jag träffa min socialsekreterare ensam och jag får chansen att berätta hur det känns hemma, hur det faktiskt är och inte hur det ser ut att vara.

Mina föräldrar vill inte ha något stöd från socialtjänsten, men socialtjänsten ger inte upp, deras uppdrag är att skydda mig så de erbjuder mig direkt stöd. De har också tid att följa upp mig och ser till så att insatserna är tillräckliga, och ser till så det inte blivit värre hemma. Detta följs upp flera gånger.

Jag känner mig sedd, inte som något problem. Även om de inte kan förändra mina föräldrar så ger de mig verktyg och stöd för att orka. För att jag ska må bättre och nå mina mål i livet, det gör ändå att situationen känns lite lättare.

Idun

Men Tilda, det är ju faktiskt 2025 och en sån där upplevelse av socialtjänsten har jag nästan aldrig hört talas om. Ska vi tillbaka till nutiden och titta lite på hur det ser ut idag för ungdomar i kontakt med soc?

Jag har själv varit i kontakt med socialtjänsten ett flertal gånger och jag finns tidigt i deras system. Jag kan vid detta lag inte räkna hur många anmälningar som gjorts och det är konstigt att det är så många men

ändå står jag här utan hjälp eller stöd från den myndighet som ska se till att skydda mig.

Varje gång det blir aktuellt med något stöd vill socialtjänsten bara erbjuda familjebehandling, men mina föräldrar tackar nej, gång på gång. Och som konsekvens av att de inte vill ta emot stöd får jag inte heller något.

Ibland är det oklart om jag ens har någon socialsekreterare, det är aldrig någon som hör av sig till mig, följer upp eller ens frågar hur det går hemma. Jag känner mig rätt så ensam, osedd och ignorerad av alla vuxna omkring mig. Jag har fallit mellan stolarna ännu en gång. Det är som att jag inte ens finns i deras ögon förrän något riktigt allvarligt händer- men då är det ofta redan försent.